

SENAT RP

ZAPIS STENOGRAFICZNY

Wspólne posiedzenie
Komisji Gospodarki Narodowej (284.)
oraz Komisji Samorządu Terytorialnego
i Administracji Państwowej (299.)
w dniu 29 września 2015 r.

VIII kadencja

Porządek obrad:

1. Rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (druk senacki nr 1085, druki sejmowe nr 3904, 3912 i 3912-A).

(Początek posiedzenia o godzinie 16 minut 33)

(Posiedzeniu przewodniczy przewodniczący Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej Janusz Sepioł)

Przewodniczący Janusz Sepioł:

Bardzo proszę o zajęcie miejsc.

Zaczynamy wspólne posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Gospodarki Narodowej w sprawie ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Witam pana ministra Orłowskiego i towarzyszące mu osoby.

I od razu oddaję głos panu ministrowi. Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju Paweł Orłowski:

Panowie Przewodniczący! Wysokie Komisje!

Celem procedowanej ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest przede wszystkim usunięcie luki prawnej, z którą mamy do czynienia już od 2008 r., od wyroku, w którym Trybunał stwierdził niezgodność z konstytucją ustawy z 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych. Ta ustawa, której jednym z autorów była Samoobrona, w 2008 r. została uznana za niekonstytucyjną między innymi ze względu na nieproporcjonalność ograniczeń dotyczących lokalizacji WOH. Co znamienne i co warto podkreślić, Senat odrzucił tę ustawę w całości, uznając ją za niekonstytucyjną, sprzeczną z prawem Unii Europejskiej, niemożliwą do poprawienia, i wskazując na nieadekwatność narzędzi także w kontekście lokalizacji WOH i powierzchni proponowanych w tej ustawie. Senat miał więc w tej sprawie dosyć dobitne, jednoznaczne zdanie. Jednakże ta ustawa tak czy inaczej została uchwalona, a kilkanaście miesięcy później uchylona przez Trybunał Konstytucyjny. I od tego czasu mamy lukę w prawie, która powoduje, że w kwestii lokalizacji WOH nie ma dzisiaj żadnych przepisów. W wypadku sporu... Oczywiście nie wiemy, jaka jest skala takich postępowań, gdy sporu nie ma i lokalizacja odbywa się na podstawie decyzji o warunkach zabudowy. W wypadku sporu takie sprawy oczywiście mogą trafić do sądu. Nie ma jednolitej linii orzeczniczej. Na szczęście mniej jest orzeczeń w tej linii orzeczniczej, gdzie wprost wskazuje się na możliwość lokalizacji na

mocy decyzji o warunkach zabudowy. W części wyroków – i to jest w tej chwili dominująca linia – próbuje się uzupełnić brak przepisów, w jakiś sposób reanimując przepisy sprzed 2007 r., które w sposób płynny, niezaburzony działały od roku 2000, czyli zobowiązując do tworzenia planu lokalizacji na planie miejscowym obiektów o powierzchni powyżej 2000 m².

Ta ustawa, usuwając lukę prawną, w dobry sposób uzupełni także ustawę o rewitalizacji, w której, z uwagi na jej zakres, tych kwestii nie można było uregulować.

Niezgodnie z intencją komisji, a przede wszystkim rządu, który wyraził swoje zdanie w nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, proponując obowiązek lokalizacji na planie miejscowym obiektów od 2000 m²... Także w obróbce technicznej... Legislator niejako potwierdził ten stan prawny, z którym mamy do czynienia dzisiaj, wskazując na brak tegoż obowiązku. Więc w istocie przepisy nie zostałyby zmienione, nie zostałyby dokonana istotna zmiana, ale potwierdzono by ten stan, który uważamy za niepożądany. Ta dzisiejsza ustawa wprowadza wprost, jednoznacznie podstawę i obowiązek lokalizacji wielkopowierzchniowych obiektów na planie miejscowym.

Co ważne, zmienia ona także formułę na korzystniejszą dla samorządów. Dotychczas, do ustawy z 2007 r. i uchylenia jej przez wyrok Trybunału, w wypadku kiedy gmina miała wolę podjąć się wyznaczenia lokalizacji dla WOH, musiała ją odzwierciedlić w studium i następnie, w związku z tym, uchylać dla wszystkich tych lokalizacji plany. Formuła zaproponowana w tej krótkiej ustawie przewiduje, że plan miejscowy, oczywiście po wyznaczeniu w studium – jak wiemy, plan miejscowy musi być ze studium, pod rygorem uchylenia takiego planu przez wojewodę... Obowiązek realizacji planu, a co za tym idzie, także ponoszenia wydatków związanych z uchwaleniem takiego planu, rodzi się dopiero wtedy, kiedy pojawia się wniosek o lokalizację WOH. Następuje tu więc wprowadzenie jednoznacznego obowiązku lokalizacji na planie miejscowym, ale z korzystniejszą zasadą, że ten obowiązek stworzenia planu uruchomi się w momencie wystąpienia przez zainteresowanego.

Tym samym usuniemy lukę prawną istniejącą od 2008 r. i stworzymy obowiązek lokalizacji wielkopowierzchniowych obiektów na planie miejscowym, będzie to również zgodne z innymi regulacjami, określonymi także w ustawie o rewitalizacji, w której, przypomnę, idziemy dalej: w strefach rewitalizacji mamy z automatu możliwość niepodjęcia w ogóle decyzji o warunkach zabudowy. Bardzo dziękuję.

Przewodniczący Janusz Sepioł:

Dziękuję bardzo panu ministrowi.
Jak rozumiem, Biuro Legislacyjne nie wnosi uwag legislacyjnych.

Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Renata Bronowska:

Nie zgłaszamy uwag. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Janusz Sepioł:

Kto z państwa senatorów chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie widzę chętnych.
W tej sytuacji proponuję przejść do głosowania.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej ustawy? (13)

Wydaje mi się, że nikt się nie wstrzymał i nikt nie był przeciw. Czy ktoś się wstrzymał? Ktoś był przeciw? Nie.
Dobrze.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Ja proponuję na senatora sprawozdawcę pana przewodniczącego Sepioła.

Przewodniczący Janusz Sepioł:

Bardzo dziękuję.
Zamykam posiedzenie połączonych komisji. Dziękuję bardzo.

(Koniec posiedzenia o godzinie 16 minut 41)

Kancelaria Senatu

Opracowanie:

Biuro Prac Senackich, Dział Stenogramów

Druk i łamanie: Biuro Informatyki, Dział Edycji i Poligrafii